

der skal være Gennemkørsel i saadanne Gader. Jeg vil haabe, at man i det Udvalg om Sagen, som den ærede Ordfører for Venstre bebudede, ikke skal komme dertil, at man svækker det offentlige Ret til at gribe ind overfor saadanne tilfældige Ejere af private Gader. Der kan, som jeg nævnte, være betydelige Interesser, der netop kræver, at det offentlige har denne Ret, en Ret, som naturligvis paa den anden Side ikke — det er heller ikke Hensigten — skal misbruges.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Bunch: Jeg kan paa det konservative Folkepartis Vegne udtale, at vi ser med stor Velvillie paa dette Lovforslag og er rede til at medvirke til, at det gennemføres saa hurtigt som muligt. Jeg er enig med de ærede foregaaende Talere i, at den sidste Del af § 4 ikke er saa tydelig; den kan misforstaas. Den højtærede Minister har jo allerede i sin Forelæggelsestale været inde paa, hvad Bestemmelsen betyder, men da der nu vil blive begæret Udvalg fra Venstres Side, vil jo den Omredaktion, som muligvis skal finde Sted for at gøre den tydelig, kunne blive taget under Overvejelse i Udvalget.

Jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig Behandling og hurtig Gennemførelse.

Aubeck: Det er sjældent, at et Forslag møder her i Rigsdagen saa vel funderet som dette. Oprindeligt havde det sit Udspring fra Magistraten, blev derefter behandlet i Borgerrepræsentationen, blev saadant sendt i Udvalg i Borgerrepræsentationen, vendte tilbage til fornyet Behandling dér, blev tiltraadt af Magistraten i dets nye Skikkelse, godkendt eller tiltraadt, hvad man nu skal sige, af de københavnske Grundejerforeninger og De samvirkende danske Haveboligforeninger, og derefter blev det altsaa adopteret, kan jeg sige, af Ministeriet. Man skulde da tro, at naar dette Forslag møder saaledes frem paa Rigsdagen, vilde der egentlig ikke være noget at ændre deri. Ikke desto mindre har man jo i Folketinget fundet Anledning til at foretage to Ændringer i § 4. Der er først den Tilføjelse, som er omtalt af de tidligere Talere, og som jeg ikke skal komme ind paa, om „Baneanlæg og lignende“. Men dernæst er der en Ændring i Paragraffens første Afsnit, hvor man med Hensyn til Fordelingen af de Omkostninger, der kan paalægges Ejerne, har slettet Slutningen, nemlig at der ogsaa kan tages Hensyn til den Værdistigning, som Belægningen og Istandsættelsen kan

antages at medføre for den enkelte Ejendom. Jeg skulde ikke være kommet videre ind paa dette Punkt, hvis der ikke netop nu fra Venstres Side var blevet foreslaaet Udvalg. Jeg vil dog mene, at naar vi skal til Udvalgsbehandling ogsaa her i Tinget, vil det være rigtigt at se paa, om ikke Københavns Borgerrepræsentation og Ministeriet i Virkeligheden her har Ret fremfor Folketinget. Jeg tror nemlig ikke, man kan nøjes med den Forklaring, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i det andet høje Ting fremsatte, at denne Bestemmelse maatte anses for overflødig, fordi Værdistigningen allerede havde givet sig Udslag i Vurderingen til Ejendomsskyld. Dette Forhold har sikkert baade Københavns Borgerrepræsentation og Ministeriet været fuldt opmærksomme paa, men de har alligevel bibeholdt Tilføjelsen om, at der ogsaa kan tages Hensyn til Værdistigningen, og jeg vil mene, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor der bliver en Værdistigning, som ikke lader sig konstatere gennem Vurderingen til Ejendomsskyld, og hvorfor det altsaa kunde være rimeligt, at man paalagde Indehaveren af den paagældende Ejendom en noget større Andel i de fælles Udgifter. Men det kan vi maaske drøfte ganske kort i Udvalget — jeg skal i alt Fald ikke gøre Forsøg paa at forhale Udvalgsbehandlingen.

Der er et andet Spørgsmaal, som jeg synes, der ogsaa kunde være Anledning til at underkaste en kort Drøftelse, nemlig det, der er omhandlet i § 8, 4de Stykke. Der er dér Tale om, at naar en Gade eller Vej skal istandsættes, der skal ny Belægning eller andet skal foretages, hvorved Kørselen hindres, henvises en Grundejer eller en Lejer, som har Kørselsret i denne Gade, og som paa Grund af Istandsættelsen hindres i at komme ud, til at køre andre Veje. Man er jo nødt til at give ham Anvisning paa at komme ud andre Steder, saa længe hans egen Gade spærres for ham, men det forekommer mig noget urimeligt, at man bagefter skal kunne paalægge en saadan Mand en Del af Udgifterne til Vedligeholdelsen af den Vej, han saaledes er blevet tvunget til at køre paa, hvis særlig Istandsættelse skulde blive nødvendig dér som Følge af denne Kørsel. Naa, det er maaske kun et mindre Spørgsmaal, men jeg vil gerne henstille, at Udvalget ogsaa tager det med i sine Overvejelser.

Sluttelig skal jeg blot henlede Opmærksomheden paa den allersidste Paragraf i Lovforslaget, der siger, at Indenrigsministeren bemyndiges til at genoptrykke Lov af 14. December 1857 om Gader, Veje m. v.